

odpovedal šeptajúci hlas. „Čo sa to tam robí?“ spýtal sa vystrašený riaditeľ. Dieťa odpovedalo: „Práve pristála helikoptéra pátracieho tímu.“ Riaditeľ, veľmi vystrašený, sa opýtal znovu: „Prečo tam sú?“ Stále ešte šeptajúci detský hlas odpovedal s tlmeným chichotom: „Hľadajú ma.“

Pán hovorí: „Keď budete volať ku mne, keď prídete a budete sa ku mne modliť, vyslyším vás. Budete ma hľadať a nájdete ma; ak ma budete hľadať celým svojim srdcom, dám sa vám nájsť.“
Jer 29,13-14

4.12. - PONDELOK

„Hor' sa, dom Jakubov, kráčajme vo svetle Pánovom!“
Iz2,5

Istí vedci sa rozhodli vyvinúť rybu, ktorá by žila na suchu. Na tento pokus vybrali niekoľko zdravé slede, ktoré chovali a krížili, až kým nevyvinuli rybu, ktorá bola schopná žiť na suchu. Vedúci pracovník tohto projektu však nebol spokojný. Obával sa, že aj keď táto ryba dokáže žiť bez vody, v jej vnútri je

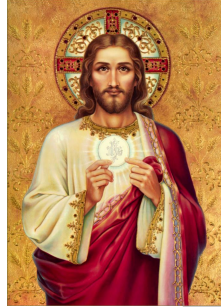
určite skrytá túžba po vode. „Musíme ju prevychovať,“ povedal, „musíme zmeniť jej túžby.“ A tak začali opäť usilovne pracovať. Rozhodli sa ovplyvniť a zmeniť jej najsilnejšie reflexy. Aký bol výsledok? Vyvinuli rybu, ktorá chcela radšej zomrieť, ako sa namočiť. Dokonca aj vlhký vzduch v nej vyvolával hrôzu. Vedúci, hrdý na svoje víťazstvo, vzal rybu na cesty. Oficiálne správy uvádzajú, že nová ryba celkom náhodne spadla do jazera. Ako tak klesala ku dnu, oči mala poriadne zavreté, plutvy pevne pritlačené k telu, bála sa čo i len pohnúť, aby sa čo najmenej namočila. Nemala odvahu dokonca ani dýchať, pretože každý inštinkt jej vravel - nie. Ale vieme, že dýchať sa musí. Ryba váhavo rozťahla žiabre. Vypútila oči. Nadýchla sa znovu a švihla chvostovou plutvou. Nadýchla sa tretikrát a radostne sa zavrtela. Objavila krásu vody, jej prirodzenosť. Odplávala. Svet nám nanucuje túžby: toto potrebuješ, pri tomto budeš šťastný. Výsledkom je, že sme ako ryba na suši. Odmietame Boha. Potrebujeme sa ponoriť do oceána, pre ktorý sme boli stvorení. Kráčať vo svetle jeho milosrdnej prítomnosti. Pretože „v ňom žijeme, hýbeme sa a sme...“

5.12. - UTOROK

„Blahoslavené oči, ktoré vidia, čo vidíte vy.“ Lk10,23

Sicilsky mních Epifanius objavil v sebe Boží dar, vedel maľovať veľmi pekné ikony. A tak sa rozhodol namaľovať ikonu, ktorá by mala byť jeho majstrovským dielom. Mala to byť Kristova tvár. Ale kde nájsť vhodný model, ktorý by súčasne vyjadroval utrpenie i radosť, smrť i vzkriesenie, božskosť i ľudskosť? Epifanius si nedoprial pokoj. Vydal sa na cesty. Pochodil Európou a skúmal každú tvár. Márne. Vhodná tvár, ktorá by predstavovala Krista, nejestvovala. Raz večer, keď zaspával, opakoval si slová žalmu: „Pane, ja hľadám tvoju tvár. Neodvracaj svoju tvár od mňa.“ Snívalo sa mu, že anjel ho niesol od človeka k človekovi a ukazoval mu črty, ktorými sa táto tvár podobala tvári Kristovej: radosť mladej nevesty, nevinnosť dieťaťa, sila roľníka, utrpenie chorého, úzkosť odsúdenca, veselosť komika, milosrdenstvo spovedníka, tvár matky... Epifanius sa vrátil do svojho kláštora a dal sa do práce. Do roka bol obraz Krista hotový. Keď ho ukázal spolubratom, všet-

kých ohromil a padli na kolenná. Kristova tvár bola úžasná, vzrušujúca, vidiaca do vnútra a vyžarujúca. Márne vyzvedali, kto poslúžil Epifanovi za model.

Neľadajme Krista v tvári len jediného človeka, ale ľadajme v každom človekovi zlo-mok Kristovej tváre.

6.12. - STREDA

„(Pán) Strhne na tomto vrchu závoj, ktorý zahľoval všetkých ľudí, a prikryvku, čo zakrývala všetky národy.“ Iz 25,7

Dvaja žobráci v divadelnej hre Samuela Becketta čakajú na Godota. Dúfajú, že uňho nájdú prístrešie. Nič o ňom však nevedia. Netušia, kde a kedy sa s ním majú stretnúť. Všetok svoj čas vyplňujú očakávaním. Znenazdania k nim prichádza chlapec s posolstvom, že Godot príde až na druhý deň. Ďalší deň prichádza nová správa: Godot príde zajtra. A obaja žobráci pokračujú vo svojom absurdnom očakávaní. Mohlo by sa nám zdať, že kresťan je v podobnej situácii. Čaká na niekoho, o kom nevie, kedy príde. Ak má byť naše čakanie zmysluplné, musíme byť na to stretnutie pripravení, musíme byť bdeli a pozorní. Ak očakávame takto, čakanie dostáva dynamizmus a je radostnou túžbou. My nečakáme na nejakého Godota, ale na niekoho, kto naozaj

príde, kto už prichádza. Keď príde, strhne z nás závoj beznádeje, smútku, neschopnosti vidieť cestu životom. V knihe proroka Izaiáša sa môžeme stretnúť s otázkou: „Strážca, ako dlho ešte bude noc?“ a odpoveďou: „Je noc, ale prichádza ráno“. Ježiš ešte neprišiel, ale už prichádza. Advent je príprava na stretnutie sa s ním.

Tento radostný čas očakávania vyžaduje prípravu srdca. Koľko je ľudí toľko, je ciest k Bohu. Aká je tá moja cesta? V čom sa najradšej stretám s Ježišom?

7.12. - ŠTVRTOK

„Nie každý, kto mi hovorí: ‚Pane, Pane,‘ vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach.“ Mt 7,21

Istý človek prosil Pána Boha o dar svätosti a dostal od neho knihu, v ktorej stálo, ako treba žiť, aby sme dosiahli večnú blaženosť. Ten človek sa veľmi daru potešil. Cestou späť ale v zamyslení padol do ohnivej pasce a drahocennú knihu stratil. Dlho jej stratu oplakával a nevedel sa s tým zmieriť.

Spomenul si, ako rád ju čítal, keď bol na ceste, spomenul si na tie najlepšie a najhlbšie pravdy. Uvedomujúc si tieto pravdy, začal žiť tak, akoby kniha bola jeho denným ukazovateľom cesty. Možno týmto spôsobom nahradím stratu – pomyslel si. Takto začal žiť každodenný život, prinášajúc všetkým okolo seba pokoj a zmierenie. Keď zomrel zastal pred Božím súdom. Počul základnú otázku: „Čo si vo svojom živote urobil z mojím darom?“ Človek sa zahanbil, sklopil oči a začal sa ospravedlňovať, že knihu, ktorú dostal stratil a nedokázal ju znovu nájsť. Nato sudca prikázal: „Podajte mi jeho knihu!“ Tu sa stalo niečo neslýchané. Celá sála sa zaplnila v jednom momente tými, ktorých potešil, nakrmil, prioddel, zmieril, povzbudil, pripjal do domu ako priateľov, pre ktorých mal čas. Pán, Boh ukázal na zidených a povedal: „Toto je tvoja kniha. Prečítal si ju, nerozmýšľal si o jednotlivých kapitolách, ale si ju pochopil celú, nevediac o tom.“ Človek onemel od prekvapenia a radosti. Kedy sa mi naposledy podarilo niečo pekné, nejakú pravdu priviesť do života?

8.12. - PIATOK

„Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho Ťa zatieni.“ Lk 1,35

Jeden starý muž sedával každý deň vo svojom hojdam kresle. Pripútaný na toto jediné miesto si sľuboval, že sa odtiaľ nepohne, kým neuvidí Boha. Raz uvidel malé dievčatko na druhej strane ulice. Jej lopta sa zakotúlala do záhrady starého muža. Pribehla si po loptu, pozrela sa na muža a povedala: „Vidím vás každý deň hojdat sa v kresle a pozerat do neznáma. Na čo stále hľadáte?“ „Ach, moje drahé dieťa, si ešte príliš malá na to, aby si pochopila.“ Odvetil muž. „Možno,“ súhlasilo dievčatko, „ale moja mama mi vždy hovorí, že keď mi niečo vrta v hlave, mám to povedať, že mi niekto poradí.“ „Milé dieťa, nie som si istý, či mi dokážeš pomôcť.“ - zamrmlal starý muž. Možno to nedokážem, ale možno vám pomôže už len to, že vás vypočujem. „Dobre, poviem ti to. Hľadám Boha.“ „So všetkou úctou, pane, hojdáte sa dopredu a dozadu na svojom kresle a hľadáte Boha?“ opýtala sa nedôverčivo. „Áno, prečo nie? Pred smrťou potrebujem uveriť, že Boh naozaj existuje. Chcem, aby mi zoslal nejaké znamenie.“ odpovedal pokojne muž. „Znamenie?“ zopakovalo dievčatko a po-

kračovalo: „Boh vám predsa dáva znamenie zakaždým, keď sa nadýchnete, keď zacítite vôňu kvetov, keď počúvate spev vtákov, keď sa narodí dieťa, Boh vám dáva znamenie, keď sa smejete i plačete, keď cítite ako vám z očí padajú slzy. Je to znamenie vo vašom srdci, aby ste ľúbili a objímali. Boh vám posielal svoje znamenie po vetre a po dúhe a po všetkých ročných obdobiach. Všetky znamenia sú tu a vy im stále neveríte? Boh je vo vás i vo mne. Netreba ho hľadať, pretože je tu s nami po celý čas. Mama mi hovorí, že ak hľadám niečo veľké a neskutočné, iste som zabudla otvoriť oči, pretože uvidieť Boha znamená uvidieť jednoduché veci.“ Dievčatko podišlo k mužovi a položilo ruku na jeho srdce a ticho mu pošepkala: „Pane, Boh je tu a nie tam“ a ukázala prstom na nebo: „Hľadajte ho vo svojom srdci, zrkadla svojej duše.“ Pobrala sa preč, križom cez ulicu a zakričala: „Mama mi vždy hovorí, ak hľadáš niečo úžasné a nevieš to nájsť, iste si zabudla otvoriť oči.“

„Panna Mária, pomôž nám otvoriť oči srdca, aby sme vo všetkom vedeli vidieť Božie dary, ktoré nám získal tvoj Syn, pomôž nám uvedomiť si, že najväčšie znamenia sa nedejú tam vonku, ale vo vnútri srdca.“

9.12. - SOBOTA

„Priblížilo sa nebeské kráľovstvo. Chorých uzdravujte, mŕtvych krieste, malomocných očisťujte, zlých duchov vyhánajte. Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte.“ A keby vás niekto neprijal, ani vaše slová nevypočul, z takého domu alebo aj mesta odíďte.“ Mt 9,7,8,14

Starý príbeh hovorí o misionárovi, ktorý odchádzal do dôchodku. Celý život pracoval pre Pána v ťažkých okolnostiach ďalekej krajiny. Vracal sa domov do Ameriky na jednej lodi spolu so známym hercom. Celebritu vítali jasajúce davy, vojenská kapela, červený koberec, zástavy a média s pozdravnými príhovormi. Misionár vystúpil z lode bez povšimnutia. Smutný sa posťažoval Bohu. Tu mu On jemne pripomenul: „Ale dieťa moje, však ešte nie si doma.“

Neprijatie, nepochopenie, robíme, snažíme sa, a ľudia vidia a doceňujú iných. My ale predovšetkým budujeme Božie kráľovstvo. Kráľovstvo, ktoré prichádza v nenápadnosti horčičného semienka, nevtiera sa, nenancuje, nerobí rozruch, pritom je najsilnejšie zo všetkých. Pri každom znechutení nám Boh šepká:

„Neznepekuj sa, odíď od sklamaní, znechutenia, tvoj domov je v mojom Srdci.“

Adventné listy 2017

SALEZIÁNI Partizánske Šípok - 1. adventný týždeň

Advent je príprava na najkrajšie sviatky roka. Je to čas opustiť cestu lenivosti a vrátiť sa k Bohu. Je to čas práce na sebe a svojom posvätení. Myšlienka blízkosti Boha má preniknúť celého človeka. Advent je čas hľadania, výzva bdieť môže znamenať byť pozorný na pravdu o Bohu, o sebe, schopnosť uvedomiť si, kto som, že dokážem v živote urobiť niečo pekné. Boh si praje náš nový život. Advent bez hľadania toho dôležitého môže byť premárnenou príležitosťou zachrániť sa. Pomýlený advent využíva čas len na bezvýznamné predvianočné veci, zhone pred koncom roka, hľadanie a zháňanie sa po veciach, ktoré nesýtia dušu. Preto sú Vianoce potom také nudné, plné sklamaní, neuspokojenia. Správne hľadanie sa podcenilo.

Filozof a rečník Seneca povedal: „Pravda sa dá hovoriť len tomu, kto ju chce počuť.“ Predstavte si, že sedíte vo vlaku na železničnej stanici a vedľa stojí iný vlak. Čakáte na odchod. Konečne sa vlak pomaly pohýna. Po niekoľkých sekundách ste na pochybách, ktorý vlak vlastne ide. Ten váš či vedľajší? Čo v tej chvíli urobíte, aby ste zistili skutočnosť? Pozriete na niečo pevné, čo sa nepohybuje, napríklad na strom. Túto zásadu môžeme použiť aj na advent, ktorý prežívame. Úprimná pravda je pevný bod, ktorý nám povie, či ideme dobrým smerom alebo ešte stojíme a prešľapujeme.

V správnom hľadaní a prežívaní adventu vám chce napomôcť aj táto ponuka zamyslenia. Budú k dispozícii počas nedeľných svätých omší vzadu na stolíku a pravidelne ich budeme „vešať“ aj na našu stránku www.pcsipok.sk. Želáme vám požehnané prežitie adventného obdobia.

Bohumil Piešťanský a komunita

1^á adventná NEDEĽA

„Prečo si nám, Pane, dal zablúdiť z tvojich ciest, srdcu zatvrdnúť, aby sme nemali bázeň pred tebou? Nik nevzýva tvoje meno, nik sa nevzchopí, aby sa k tebe privinul, lebo si skryl pred nami svoju tvár, vydal si nás napospas našej nepravosti. A predsa, Pane, ty si náš otec! My sme hlina, ty si náš tvorca; všetci sme dielo tvojich rúk.“ Iz63,17; 64,6-7

Riaditeľ spoločnosti potreboval zavolať jednému zo svojich zamestnancov ohľadom naliehavej záležitosti. Vytočil jeho telefónne číslo domov a ozval sa mu detský šepot: „Haló?“ Riaditeľ sa spýtal: „Je ocko doma?“ „Je,“ zašepkal malý hlas. „Mohol by som s ním hovoriť?“ K jeho prekvapeniu malý hlas zašepkal: „Nie.“ „Je tam maminka?“ „Áno.“ „Môžem s ňou hovoriť?“ „Nie.“ „Je tam ešte niekto?“ spýtal sa riaditeľ die-

ťaťa. „Áno,“ zašepkalo. „Policajt.“ Čudujúc sa, čo by policajt mohol robiť v dome jeho zamestnanca, spýtal sa riaditeľ: „Môžem hovoriť s tým policajtom?“ „Nie, nemá čas,“ zašepkalo dieťa. „Čo robí, že nemá čas?“ „Hovorí s mamou a ockom a hasičom,“ prišla odpoveď. So vzrastajúcimi obavami a počujúc zo sluchadla niečo, čo znelo ako helikoptéra, sa riaditeľ znovu opýtal: „Čo je to za zvuk?“ „Helikoptéra,“